

ПРОЕКТ BG051PO001-4.2.05-0001 „Да направим училището
привлекателно за младите хора”

**Второ СОУ „Проф. Никола Маринов”
Търговище**

Художествено - творчески клуб

"Добротворчество"

2013

Портфолио

**ОТЛИЧНИЦИ В УЧЕНИЕТО,
В ТВОРЧЕСТВОТО,
В ЗАБАВЛЕНИЕТО**

Идеята „**ДОБРОТВОРЧЕСТВО**“ се роди спонтанно в един час по литература през 2006 година, посветен на инициативата Българската Коледа. Проведената в часа дискусия за хуманността и милосърдието намери своето продължение в създадени от учениците литературни творби. Това беше спонтанна изява на творческите заложби на децата. Разказите, стихотворенията, приказките, сътворени от моите ученици, издадохме като „Литературни страници, вдъхновени от Българската коледа“.

Така поставихме началото на литературен клуб „Добротворчество“. Нарекдохме го така, защото идеята за неговото създаване беше доброта. Вече шест години всеки празник, всяко значимо събитие се превръщат в литературно вдъхновение за добротворците. Продължава традицията за издаване на „Литературни страници“.

Огромно е удовлетворението ми като преподавател по български език и литература, защото моите ученици сами откриха силата на словото да претворява всяка мисъл и чувство, да носи красота и доброта.

Много „добротворци“ оставиха частица от себе си в написаните творби.

Много награди получихме. Много удовлетворение имаше в душите ни.

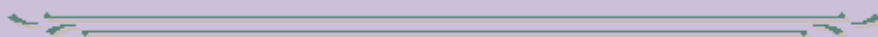
Пози уникален клуб днес работи по проект УСПЕХ. Настоящите участници са ученици от VII г клас. Чрез слово, танц и песни те изразяват убедеността, че можеш да покажеш доброта по много различни начини. Достатъчно е само да я носиш в сърцето си.

Благодарност на ръководството на Второ СОУ за позитивното отношение и подкрепата към изявите ни.

Благодарност към родителите на „добротворците“, които поощряват изявите ни и се радват заедно с нас.

Благодарност към институциите, които оценяват високо дейността на Творчески клуб „Добротворчество“.

Зорница Апостолова - ръководител

ДРУГИТЕ ЗА НАС

Предай нататък (официална страница)

Благодарим ви за тези прекрасни редове. Поздрави от целия екип и лично от Наталия. Весели празници !

20. XII. 2012 г.

„ДЕЦА, ПОСОЧЕНИ ОТ СЪДБАТА“

На 18. XII. 2012 година във Второ СОУ „Проф. Никола Маринов“, гр. Търговище, се проведе междинна изява на Художествено-творчески клуб „Добротворчество“ по Проект УСПЕХ под надслов „Деца, посочени от съдбата“. Изявата е във връзка с издаване на „Литературни страници, вдъхновени от Българската Коледа“. За шеста поредна година талантите на Второ СОУ със силата на словото подкрепят благородната българска инициатива.

С много страст и талант добротворците от VII г клас подготвиха своята изява, която беше спектакъл, съчетал поезия, театър, музика и танц. Със силата на изкуството претвориха своите детски послания за доброта и милосърдие.

Нашето училище получи писмо от Секретаря по образование и здравеопазване към Президентството по повод издадените коледни литературни страници. В него се казва :

Република България
Администрация на Президента

ДО
Г-ЖА ГАЛЯ ПАНАЙОТОВА
II СОУ „ПРОФ. НИКОЛА МАРИНОВ“

УВАЖАЕМА Г-ЖО ПАНАЙОТОВА,

От името на Президента на Република България, г-н Росен Плевнелиев, както и от екипа, реализиращ благотворителната инициатива „Българската Коледа“, бих искала да изразя дълбока признателност и искрена благодарност за дарителския жест на учителите и учениците от II СОУ "Проф. Никола Маринов".

Проявената от Вас и Вашите ученици солидарност и съпричастност към съдбата на изпадналите в беда деца и техните семейства дава реален шанс за подобряване на тяхното здравословно състояние.

Благодаря Ви, че вярвате в каузата на благотворителността и със своята дейност успявате да възпитавате култура на филантропия сред младите хора.

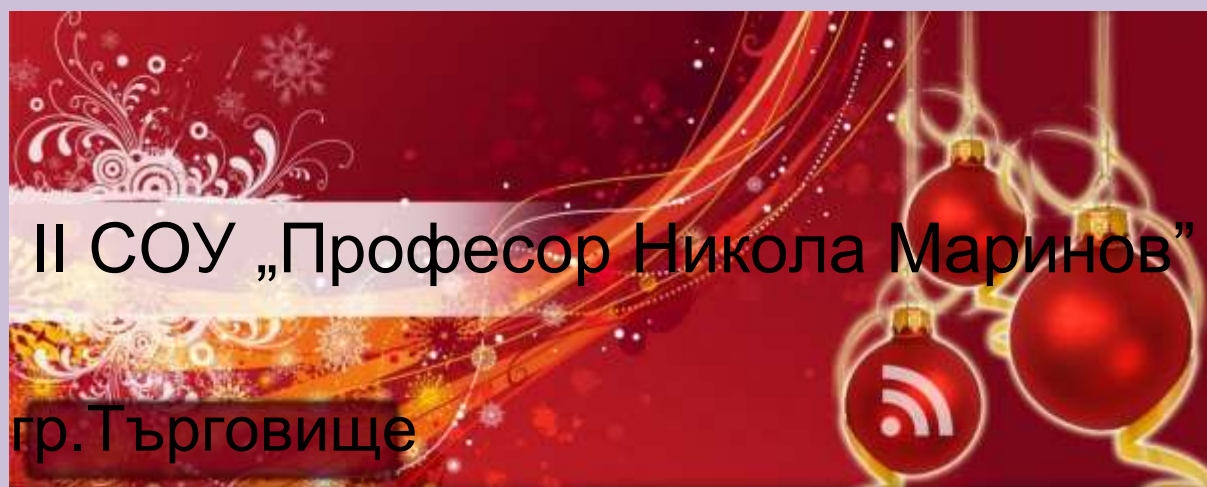
Информация за работата по разглеждането на постъпилите молби, както и за разпределението на набраните средства, можете да получавате от сайта www.bgkoleda.bg.

Пожелавам Ви здраве, благополучие и много успехи през 2013 година.

С уважение,

д. ик. п. Анна-Мари Виламовска
Секретар по Здравеопазване, образование и наука
на Президента на Република България

*Литературни страници,
вдъхновени от Българската
Коледа*

*брой VI
Декември 2012 г.*

<http://www.bgkoleda.bg>
<http://2sou-tg.ucoz.com>

Подари надежда на дете в бега!

Добротворците от Второ СОУ посещават детско отделение

Дали има нещо по удовлетворяващо от това - да зарадваш малко дете?! А представете си какво е чувството да бъдеш причина за искричката в едни болни детски очи!

На 28.ІІ.2013 г. ние - ученици от Художествено - творчески клуб „Добротворчество“ по Проект УСПЕХ, посетихме детското отделение в МБАЛ Търговище. Идеята на мероприятиято бе да поднесем по една мартеничка и топъл поздрав по случай българския традиционен празник – 1-ви март!

На 27. ІІІ. 2013 г. Младежки дом Търговище награди участниците в 14-я Общински конкурс „Слово и багра“. За пореден път талантите на Второ СОУ показаха уменията си да претворят мислите и мечтите си чрез слово и четка. По думите на журито, много смелост, искреност и мъдрост са показали участниците, интерпретирайки темата : „Моето европейско бъдеще“. Гордеем се с нашите първенци :

В РАЗДЕЛ ЛИТЕРАТУРНО ТВОРЧЕСТВО :

Атина Филева	- 7 г клас
Весела Недялкова	- 7 г клас
Жанет Спасова	- 7 г клас

БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО ОТ ИЗДАТЕЛСТВО „ПРОСВЕТА“

Позволете ни чрез Вас да изкажем благодарност към учителите:

Зорница Апостолова - Второ СОУ „Проф. Никола Маринов“ Търговище.

Техни възпитаници участваха успешно в първото по рода си у нас творческо писане онлайн, проведено от издателство „Просвета“ и Българското национално радио на 26.03.2013 г.

Резултатите от конкурса показаха, че в България расте чудесно ново поколение – образовано, творящо, мислещо.

Благодарим на онези, които го водят с труда и сърцето си – българските учители!

Жанет Спасова – 7 г клас

С уважение:

Йоана Томова

Председател на СД

Поклон пред „Вечната и святата“

На 16. 04. 2013 г., точно на рождения ѝ ден, отбелязахме 120 години от рождението на Елисавета Багряна. Събитието се осъществи от Методическите обединения по български език и литература и изобразително изкуство. Музикалното оформление беше дело на г-жа Петя Димова, преподавател по музика. Ученици от V и VI клас с изучаване на изобразително изкуство представиха свои картини, вдъхновени от стихове на Багряна. Ученици рецитираха любими стихотворения. Ебру Айдынова от втори клас с вдъхновение рецитира „Обичам те, родино“. Ученици от Художествено – творчески клуб „Добротворчество“ представиха в презентация моменти от живота на Багряна.

Във Второ СОУ – училището, подготвящо таланти, става вече традиция да се съчетават възможностите на отделните изкуства в образованието на учениците. А това, безспорно, възпитава и ценности – така нужни във времето, в което живеем.

Елисавета Багряна

1893 - 1991

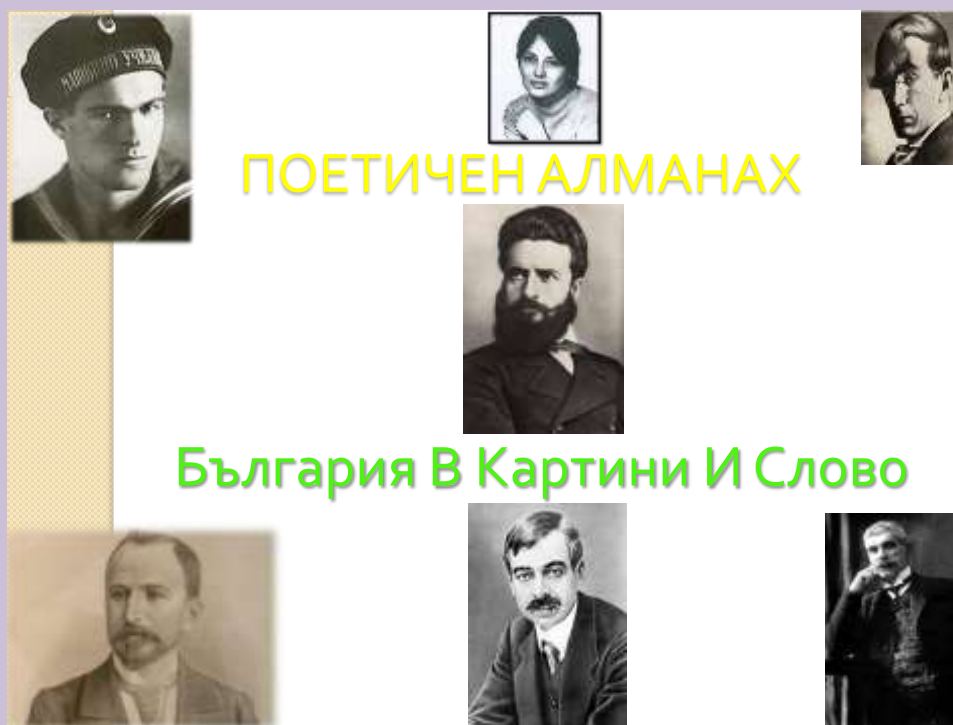
Вечната и святата

По повод Деня на Ботев и загиналите в борбата за освобождението на България изработихме електронен алманах, наречен „България в картини и слово”. В него представяме български автори, чието творчество познаваме от часовете по литература и от заниманията ни в ХТК „Добротворчество”.

С интерес и удоволствие участвахме в сбирките на Дискусионен клуб към Читалище „Напредък“, организиран от г-жа Радка Иванова. В спокойна обстановка бяха дискутирани въпроси, свързани със себепознанието. Участието в тези сбирки ни даде възможност да общуваме с много и различни хора, в среда, различна от ежедневието ни, да се учим свободно да изразяваме мнение.

Пази толкова успешна година за нас като ученици и творци завърши с приятна изненада. Неотдавна получихме второ писмо от г-жа Виламовска, секретар по образование и здравеопазване на Президента на Република България.

ХТК „Добротворчество” – заключителна изява

Заклучителната изява на творчески клуб „Добротворчество” по проект УСПЕХ се проведе на 25. 06. 2013 г. в Актовата зала на Второ СОУ „Проф. Н. Маринов”. Гости на изявата бяха г-жа Стойка Теодосиева – творец и общественик, г-жа Емилия Хараланова – организатор в Младежки дом, учители, родители и ученици. Акцент в програмата беше представянето на първото по рода си портфолио на творческия клуб. Много настроение имаше в драматизацията на „Пипи тръгва на училище” от книгата „Пипи Дългото чорапче”. Част „добротворците” прочетоха свои любими творби, получили награди на различни конкурси. Ръководителят на клуба връчи на учениците Удостоверения за участие в ХТК „Добротворчество”.

Трогателни бяха думите на г-жа Теодосиева, която поздрави участниците. В знак на своето приятелство тя подари на клуба последната си стихосбирка „Очаквайте ме с изгрева”.

НА ДОБЪР ПЪТ

Следващата част на портфолиото е Литературен алманах от творбите, които създадохме

И най-смелите мечти се сбъдват

Коледа-този вълшебен християнски празник, познат на всички нас от бабините приказки. Този празник, който всички малчугани очакват с нетърпение. За тях той е причина цала година да са послушни, за да получат накрая най-големи и хубави подаръци. Ала има и деца без семейства. За тях този празник не е нищо по-специално от още един нещастен ден, прекаран в сиропиталището.

Невена беше едно от тези малки изоставени деца. Тя живееше в дом за деца, лишени от родителски грижи в София. Момиченцето не познаваше родителите си и нямаше много приятели дори и в сиропиталището. За нея Коледа бе просто повод да се натъжава още повече, защото, че е различна, че е дете без свои мама и татко. За разлика от другите деца в дома, на Коледа вие можете да намерите Невена скрита в ъгъла на своята стая. На празника нейните връстници в сиропиталището се радваха на малкото подаръци, които получаваха. А тя седеше сама в студената стая, мечтаейки си за свое семейство. Една Коледа тя си обеща, че като порасне, ще преуспее и ще има голямо, щастливо семейство. Заедно те ще украсяват елхата и ще пеят коледни песни около празничната трапеза.

Годините минаваха, а Невена с всяка следваща Коледа се доближаваше до осъществяването на мечтата си. Всяка година на този празник тя се сещаше за даденото и към себе си обещание, а в тежките моменти това я крепеше. Красивото момиче се изучи и стана един от най-добрите лекари в големия град. Срещна любовта на живота и заедно те създадоха семейство за пример. Имаха две малки прекрасни момиченца и едно пъргаво момченце. Голямата ѝ и почти непостижима цел се осъществи, сега тя бе постигнала много повече, отколкото някога е мечтала. Всяка година голямото семейство празнуваше щастлива Коледа, децата получаваха възможно най-големите подаръци. Но тя никога не забрави дома за деца. Всяка година на християнския празник тя посещаваше сиропиталището, подаряваше на децата скъпи, нови подаръци. Често вечер Невена разказваше на децата си за изоставените деца. Когато беше възможно, тя ги водеше в дома да си играят с малчуганите.

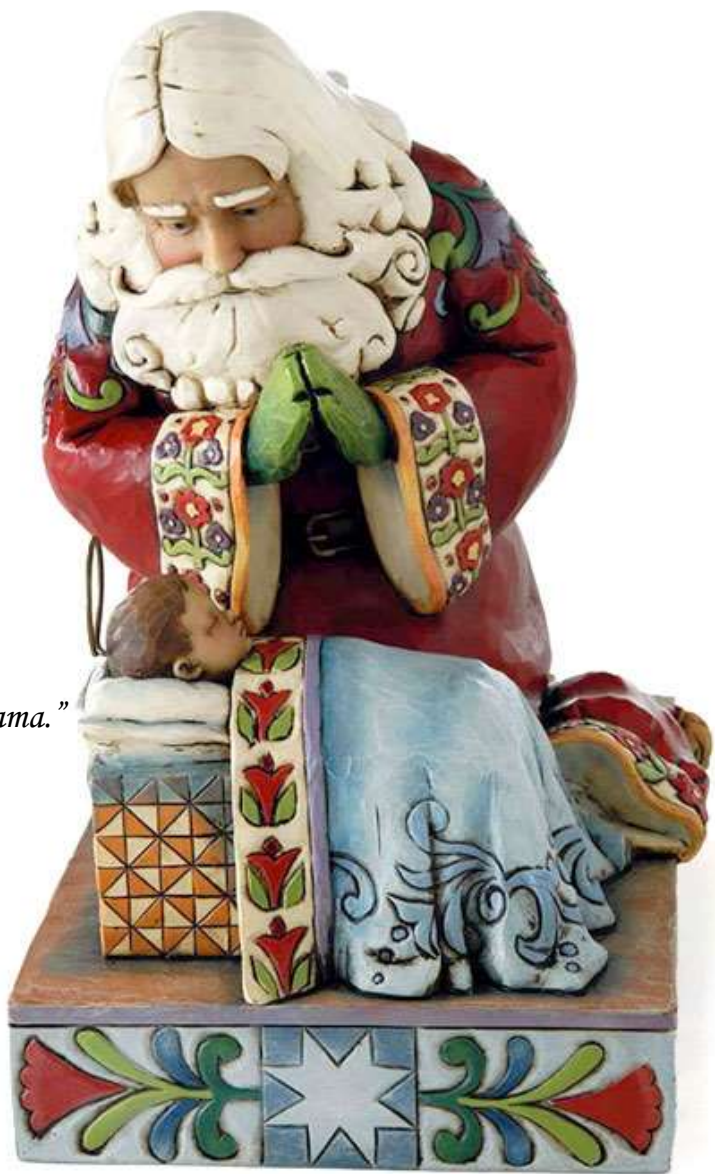
Една Коледа, както обикновено, тя отиде в сиропиталището с голяма торба, пълна с играчки. Невена забеляза едно малко красиво момиченце, което точно като нея седеше само в ъгъла на стаята. Жената отиде при малката красавица и я запита защо не е при останалите деца. Ала на нея не ѝ бе нужен отговор-тя видя в момиченцето себе си. Подаде на детето малка очарователна кукла и прошепна:

-Мила, не се отказвай от живота. Просто повярвай в празника и запомни, че и най-смелите мечти се сбъдват, стига да искаш достатъчно силно.

Кажѝ ми, мамо

Нощ тиха, потайна, омайна...
Нощ на обич и благодарност безкрайна.
В декемврийската зима студена
Бог се ражда! За радост е време!
Но... блещукат тревожно
две очички разплакани, тъжни
и протяга ръчица рожбата свидна –
чиста душица невинна.
Над нея приведена майчица –
гали челцето горещо
и шепне молитви с надежда.
Скришом избърсва сълзица.
„Кажѝ ми, мамо, защо тъй тъмно е тук?
Навън танцуват децата, градът облян е в позлата.”
Гласчето медено в тъмнината припява,
детето ръчица протяга
и в топла прегръдка нежно се сгушва.
„Мамо, боли...” – Непоносима мъка
майчиното сърце разкъсва.
„Зная, мамичко, ти не си виновна.
Затуй ще живея, болестта ще преборя!
Обещавам ти – ще оздравея!
Да си щастлива, мамо – за туй копнея!”

Атина Филева

Истинското щастие

В голям град живееше семейство с едно момиченце на име Катерина. Всички ги познаваха, защото бяха заможни, не лишаваха детето си от нищо. А то се движеше в компания от „избрани” приятели. Един ден в училище получиха задача да направят интервю

с дете. Момичето избра Дома за деца без родители. Когато сподели с приятелките си, те ужасени се нахвърлиха върху нея:

-Как ще ходиш там, да се излагаш при тези деца! Ти знаеш ли ги какви са!

Вече не си от нашата компания!

На следващия ден Катерина все пак отиде в Дома. По пътя се радваше на натрупалия сняг и не усещаше студа, защото в ума и душата ѝ имаше друга мисъл – какво ще срещне там, как да се държи с „другите“ деца.

На входа я посрещна любезна учителка, която я покани да влезе.

Радвам се, мила, че си се сетила за нашите дечица. Ще ще бъдат много щастливи.

Още тогава Катерина почувства леко облекчение и притеснението ѝ като че ли изчезна. Влезе в голямо помещение, където играеха деца. Щом видяха непознатото момиче, те скочиха и с радостни викове я наобиколиха. „Па те са прекрасни! – помисли си момичето. – С нищо не са по-различни от децата навън. Шук всичко си имат. Само...нямат мама и татко.

Катерина заговори децата, те всички искаха да ѝ разкажат по нещо. Говориха, смяха се, разгледа играчките им. Изведнъж видя момиченце, което стоеше тъжно настрани.

Отиде при него и попита как се казва.

Аз съм Мария. – Отвърна тихо детето.

Усещаше се и притеснението, и тъгата ѝ.

Защо стоиш самичка там? Ела да си говорим.

Нямам приятелки, никой не

играе с мен. Смят ми се, че съм дебела.

Искаш ли да си пожелаеш нещо, нали знаеш, че Дядо Коледа изпълнява желанията на децата? – попита Катерина.

Аз имам само едно желание – да имам мама и татко, които да бъдат мои истински приятели.

На излизане от Дома Катерина дълго мисли над думите на детето. Разбра, че самата тя не е намерила истинските си приятели.

След една седмица учителката извика Катерина и усмихната ѝ каза :

Кате, случи се голямо коледно чудо! Твоята приятелка Мария има вече родители. Момиченцето е осиновено от добри хора.

Катерина усети, че сърцето ѝ бие учестено – такава щастлива коледна новина получаваше за първи път в живота си.

Станислава Лазарова

Днес всичко е изкуств(ен)о

Днес хората знаят цената на всичко, ала и идея си нямат за стойността на нещата. От ден на ден все по-сериозно се замислям за „висококачествения” и „модернизиран” живот в 21-ви век. Дотолкова ми харесват условията и охолството на ежедневието ми тук в България, че понякога с въздишка си представям битието си в друг век...без значение кой. Само да е възможно на-далеч от съвремието, защото имам чувството, че колкото повече напредват технологиите и колкото по-висок е стандартът на живот, казано на по-прост език...във все по-голям батак се вкарваме! Идеята ми е, че най-вероятно не само мен притеснява цялото това изменение в средата. Най-простият и очевиден пример, донесен ни от „вятъра на промяната”, са днешните деца. Забелязвам как от година на година площадките пред жилищните комплекси обезлюдяват. Там срещам майки с колички, но не и играещи деца. Защото те, милите, не помръдват, забили носове в смартфони и таблети, кое от кое по-гордо от чисто новата си придобивка. Според мен връх на безумието е родителят да е горд, че е подарил на детето си смартфонче, а всъщност това дете една книга да не е отворило. Ама виновно ли е, че същите тези родители не са го приспивали с приказка, за да усети то магията на словото? Е, аз поне съм горда, че хванах последното поколение, в което високо технологичните играчки бяха само за бизнесмените, които и до ден днешен ми изглеждат страшно нервни и припярни. Или дори странни, когато вървят по улицата и изглеждат, като че си говорят сами..искам да кажа говорят с хендсфони по телефона.

Друго нещо, за което също ми е много мъчно, са традициите, обичаите и всичките забравени празници на българския народ. Когато слушам как родителите ми си разказват как са празнували традиционните български празници в миналото, ми се струва, че те никога няма да бъдат това, което са били. Няма я емоцията, празнуваме изкуствено, заради самото празнуване / или пък отбелязвам поредния почивен ден/.

Аз например участвам в детски фолклорен ансамбъл,където думите българска народна песен или танц е нещо свещено, това е изкуство. За разлика обаче от моите връстници, за които тези термини напомнят нещо екзотично или...срамно, изостанало! А като млад човек и на мен се е случвало да посетя дискотека, но се смущавам много от подобията на танци, които виждам там. Под оскъдната мигаща светлина бушува бурно мятане на ръце и крака, което хайлайфът нарича изкуство! Та така де, въпросът ми е...изкуство ли е това, или някакво подобие на транс? А да не говорим за музиката. Признавам си, че и аз съм почитател на по-шумните ритми, ала изкуството на съвременната песен предполага способност мелодията да успее да те измъкне от реалността, а самата лирика и най вече текстът, да бъде нещо, за което си струва заслушването във вокала. А какво ли изкуство има в репертоара на онези изкуствени красавици, на чиито творби се „радваме”, записваме като сигнал на телефона си, запомняме текстовете на песните им много по-лесно, отколкото стихотворението в учебника по литература.

На нас – новото поколение българи, ни остава кичът и изкуственото и споменът за някогашния живот в неговото цветно ежедневие. А като стана дума за изкуствено, ми става неудобно от факта колко много примери мога да посоча. Като например пазара, зaleyт от евтина китайска стока, изкуствените цветя в грозни шарени вази или изкуствените великденски яйца около Великден. Как, за бога, машината успя да измести прецизността на стария занаят? А когато дойде тема за подаръци по случай някой радостен повод, се поставям пред сложната дилема - подаръкът да бъде внос от Китай...или Турция? Съвременieto позволява боклукът да измести изкуството. Същото важи и за коледните играчки например. У нас пазим играчките от детството на мама. И с тъга си мисля, че моите деца никога няма да се докоснат до вълшебството на онези стъклени играчки, които помня от моето детство. Ето това имах предвид като използвах думата „измествам”.

А как стои въпросът с общуването? Всички сме наясно, че вече ги няма приятелските разговори с мама и татко, приказките на баба за лека нощ, които ни представяха картината на реалния живот и сякаш „скришно” ни предаваха по някой ценен житейски урок. Днес можем единствено да чуем добре изиграна родителска загриженост от рода на: „Как мина денят днес?” и „Изпитаха ли те по география?” Или пък нашите скъпи приятели. Е, не ! Няма как да забравиш

момченцето, с което деляхте шкафче в детската градина! Това е символ на нашето приятелство..така де..добре, че го има Skype! И слава богу че го има и Facebook, че току виж забравиш и датата на рождения му ден...Нали живеем в технически век – машината и това може да направи вместо нас.

И да се върна пак на началните си размисли. Изкуство или изкуствено е това, което наричаме реалност? Не отричам – изкуство има и не само това, което създават творците. Изкуството е да съумееш да се съхраниш като разумен човек в този забързан свят, който ни прави работи. Изкуството е да умееш да оцениш обичта, да намираш време за хората, които имат нужда от теб. Изкуство е да виждаш красотата дори и там, където е незабележима. Изкуство е да можеш да се радваш на най-дребните неща. Всичко останало е суета – суетата на цивилизования човек в цивилизования свят.

Атина Филева

Неизпратено писмо

Мили хора от далечната планета „Идеал”,

Простете ми, ако отнемам от вашето време, тъй като знам, че живеете в свят на точността и деловитостта. Вярвам, че ще ме разберете, ще осмислите тревогата ми, ще вникнете в съмненията ми. Може би няма да получа отговор, но поне ще знам, че съм споделила това, което терзае детската ми душа. Знам, че сърцата ви са изпълнени с доброта и отзивчивост, че няма да подминете с безразличие моите размишления. Тази нощ беше тежка за мен, случи се нещо, което ме потресе.

Тъмнината и тишината бяха разсечени от страшен писък. Женски глас зовеше за помощ. Минута, две, три... Приближих се сънен до прозореца и очаквах, че хора ще се притекат да помогнат. Нищо...само няколко прозореца на отсрещния блок светнаха. Погледнах на улицата – нищо и никого нямаше. Нощта остана безмълвна, гласът на жената се изгуби. Никой не се осмели да наруши спокойния си топъл свят. Въздухът се изпълни с човешко равнодушие и натежа от студенина и отчуждение.

С душа, изпълнена с болка и негодувание, се обръщам към вас, жители на планетата „Идеал”, за да попитам – дали е естествено човек да предпочете да запази спокойствието си, вместо да наруши съня си, да изтича навън и да помогне на съвсем непозната жена? Трябва ли човек да се намесва, когато трябва да разреши чужд проблем? Дали и други като мен мислят, че ръката за съпричастие и помощ винаги трябва да бъде протегната?

Добротата трябва да бъде основа на човешките взаимоотношения. Тя прави света светъл и красив, дава надежда на тези, които са я изгубили в тъмния свят на отчуждението и омразата.

Мили хора, чувала съм, че на вашата планета никога не обръщате гръб на тези, които имат нужда от помощ. А думите „завист”, „омраза”, „злоба” присъстват само в речника за чужди думи. Помогнете ми да разбера как ние, хората от планетата Земя, можем да станем такива, как да освободим душите си от лицемерието и бездушието. За нас казват, че не гледаме да ни е добре, а на другите да им е зле.

Не искам да останете с впечатление, че съм черногледа. Та аз съм все още дете и ми е присъщо да се смея, да се радвам, да играя, да уча, да излизам с приятели. И вместо това да е ежедневие за всички деца, за някои е мечта. Защото има деца, които от малки се сблъскват със страданието, мъката и отчаянието. Аз имам мечти и те са насочени към това – хората да станат добри, за да изчезне злото във всичките му проявления.

Не искам у вас да се затвърди впечатлението, че при нас няма нищо добро. Например, има шумни благотворителни акции, организирани по повод на някакво събитие. Тогава много хора стават милосърдни, а благотетелите ги дават по телевизията, за да може всички да разберат колко е голямо богатството им. А те пък така намират опрощение за греховете и гузната си съвест.

Милосърдието и доброта не са показни. Когато са искрени, те са скрити дълбоко в душата на човека. Добрият човек се познава по искреността му и по сълзите в очите.

Детската ми мечта е да живея в свят, огрян от слънцето на доброта. Ако това може да се случи, нашата планета може да носи името Земя-Идеал. Е, знам, че името ѝ едва ли ще се промени. Но също така знам, че Земята е единствената планета, на която има живот. Защо да не бъде иделното място за живеене?

Весела Николаева

Бъди съпричастен

По света има много нещастни хора – бедни, изоставени, без близки и приятели. Хора, за които една подадена ръка означава много. Означава топлина, разбиране, помощ. Трудно ли е да го направим?

Моята мисъл е за децата. Всеки ден, когато виждам щастливите очи на мама, благодаря, че съм се родила здрава и в едно добро семейство, в което има грижа и обич. И ми е тъжно, когато си мисля за онези изоставени дечица, които

може би никога няма да знаят какво е да имаш мама и татко, които да мислят за теб, да се грижат за теб, да се тревожат за теб. С голям интерес следя предаването „Такъв е животът : Приемни семейства.” Винаги плача, може би от удовлетворение, когато дете намери свой дом. Мисля си – ето, това са героите на днешното време. Хора, разтворили прегръдка за чуждо дете, подали му ръка, за да усети то топлината на семейството. Поклон пред такива хора! Със сълзи в очите гледам как детенцето протяга ръчички към непознатата жена и я нарича „мама”. Не може да се забрави и нежната усмивка на жената, приласкала това дете. Нужно е смелост и търпение, но и огромно сърце, за да направиш това.

Неотдавна беше празникът „Прощка”. Мисля си – защо трябва да има само един ден в годината, когато искаме прошка от близките хора? И дали не го правим повече от лицемерие? Ако носим добротата в сърцето си, ние ще можем всеки път, когато сгрешим, да се изправим пред човека и смирено да кажем :”Прости ми!” Трябва да възпитаваме у себе си милосърдието, вярата и добротата към другите и това да ни ръководи в действията и делата ни.

Сега е време, когато целият християнски свят се готви да посрещне Възкресение Христово. Сега е времето да пречистим душите си от зло.

Бог – това е вярата - в живота, в другите и в себе си.

Бог – това е любовта - към живота, другите и себе си.

Да бъдем добри, съпричастни към чуждата болка и да можем да прощаваме – ето това е нашият – човешкият път към съвършенство.

Жанет Спасова

Моята България в европейското семейство

Европа, Азия, Америка, Австралия... Континенти, събрали в себе си култура, история, традиции на различни държави. На най-стария континент Европа е разположена нашата малка родина България. Малка ли казах? По територия – да! Но по величие и достойнство съперничи на много от големите държави в света.

Колко народи могат да се похвалят с история като нашата? Да започнем с хана повелител, повел племето прабългарско към величествения Дунав и заявил : „Тук ще бъде България”. След него е ханът строител, оставил надписа : „Човек и

добре да живее, умира и друг се ражда...” И така ни завещава да не забравяме създаденото от него. Място в историята ни има княз Борис, на когото народът български дължи вярата си. Той сложил край на езичеството и варварството и приобщил славянския род към християнския свят. Историята не скрива неговата жестокост, но славните дела понякога изискват жертви. Следва го мъдрият му син Симеон, приютил учениците на Кирил и Методий и създал условия в България да се посее семето на знанието. Наред с духовността, по времето на цар Симеон България става велика европейска сила – държава, чиято територия граничи с три морета.

Възрожденската история на България е енциклопедия на героизъм и духовност. В най-мрачните години на робството монахът Паисий Хиляндарски призовава : „Българино, знай своя род и език!” Живял векове в робство, мрак и невежество, народът ни е имал нужда от просветление и го получил от една мъничка ръкописна книжка – „История славянобългарска”, която му припомня миналата слава и величие на българската държава. Народът ни, съхранил някъде дълбоко в душата си своето достойнство, е имал нужда от тази искрица, която да възпламени желанието му за живот. И тръгва – бавно и трудно – по пътя към свободата. Този път е белязан с делата на възрожденските просветители, които отварят очите на българите чрез знанието. Този път е начертан от делата на революционерите, приели за своя съдба свещените думи „Свобода или смърт”. Много години трябва да минат, много кръв трябва да залее свещената българска земя, за да дойде годината 1878 – годината на Освобождението.

И тръгва младата българска държава по възходящия път на своето развитие. И ето ни сега – част от голямото европейско семейство. България се нареди до големите държави на Европа, където тя всъщност отдавна има място. Място, извоювано с делата на дедите ни. Място, достойно защитавано от съвременното поколение.

Както казват възрастните, хората се промениха, промениха се ценностите. Новото време налага тази промяна. Много млади хора напускат родината, за да учат и работят в други страни. Опознават нови култури, обогатяват кръгозора си. И макар че в много кътчета на света не бяха чували за нашата малка родина, българи накараха света да заговори за България.

Не знам какво ще се случи след години. Но знам, че ако трябва да живея извън България, никога няма да забравя улицата, на която съм играла, лудориите с приятелите ми, голямото училище, в което уча, морето, където всяко лято почиваме с родителите ми, планините с тяхната живителна прохлада, пурпурните отблясъци на залеза край Царево, червените макове край нос Калиакра...

Едва ли мога да изброя всичко, което за мен е България. То е толкова много, а се събира в сърцето ми. Където и да съм, ще усещам аромата на българската роза, ще чувам гласа на славеите и песента на щурците в топлите летни вечери, ще подарявам мартенички на Първи март. И винаги ще нося в себе си силата на българския дух.

Весела Николаева Недялкова

**„ Не съм съгласен с това което казваш, но докато съм жив
ще отстоявам правото ти да го казваш”**

Волтер

Светът е пълен с всякакви хора, а колкото хората – толкова различни мнения. Всеки човек,като свободен и равен с останалите, има правото да изразява мнението си, независимо до колко то е полезно, вярно или дори нужно. Често се среща следното: двама, трима или цяла тълпа стоят един срещу друг, говорят на много различни теми. Повишават си тон, служат си с множество жестове, понякога с мъка се опитват да убедят останалите със силата на словото в това, което мислят.

Стоя срещу събеседник, разговаряме. Не мога да се съглася с изказаното, не намирам смисъла в думите му, не разбирам как биха могли да повлияят на мен самата предложенията му . Ала едно нещо препуска плавно из мисълта ми. Няма силата да отклони идеите ми, ала побутва любопитството ми. Та този човек държи да ми представи възгледите си! Не ме остави да възразя дори когато отвърнах глава на страни, бе уверен и не искаше да отстъпи.

Пред всеки един бих застанала, за да покажа, че той, както и аз, и всеки един има правото да бъде чул и да остави отпечатък върху съзнанието на обществото, нещо, с което може да бъде запомнен, без да бъде прекъсван. Понякога хората остават криво разбрани или неясни затова, че не изливат душата си пред ближния. Нечестното е , че страдащите в случая са самите те. Дали страх или несигурност ги спира, дали оценката на публиката? Доста млади хора биха предпочели да замълчат смирено и да понесат болката от отстъплението си пред това, да се изправят пред света. Но защо е така?

Та нали отвсякъде ни подканват да говорим, а в същото време никой не ни слуша. Къде остана борбата за правата, извоювана преди години. Отдавна било когато жените като равни граждани на света се опълчват срещу закостенялото „правило“, че са просто домакини и майки. Било им е крайно трудно, но са успели да преодолеят бариерата, поставена им от обществото, служейки си с най-сигурното оръжие- речта, срещу дискриминиращото ги общество. Няма да навлизам повече в темата, тъй като засягам друг въпрос, ала исках да ги използвам като пример за борбата, следвана от победа.

Друг често срещан проблем днес е как хората упорито ограничават използването на израза - „Противоположностите се привличат.“ Нали двамата спорещи биха стигнали до едно общо решение, компромис, който сами биха могли да си „родят“. Питаме се – „Дали различното от моето може да ме грабне с нещо? Разбира се, че е възможно, та нали всеки човек на този свят е толкова индивидуален и различен по своему. Ако овладеем всичките цветове от палитрата на нашият така колоритен свят и щом успеем да преодолеем различията, бихме получили истински шедьовър. Толкова красива и неповторима ще стане средата, в която живеем, че ще спечелим с пъти в повече от онова, което ни накара да спорим и да страдаме вчера.

В заключение бих искала да се обърна към различните. Те са хората, които биха допринесли най-много за онзи шедьовър на съвременния свят. От вас зависи дали ще овладеете уменията да боравите с думите, за да надвиете онези, които ще искат да ви препънат. Грешно е да криете онова, което ви прави уникални. Станете, борете се! Това само бих могла да направя за вас. Може и да не съм съгласна с това, което казвате, ала имате думата ми - докато съм жива, ще отстоявам правото ви да го казвате!

Атина Боян Филева

Доброто и злото

В далечни времена на земята имало две враждуващи кралства, които били във вечна вражда. Едното било Кралство Добро, а другото – Кралство Зло. Основният им спор бил за това – кой да властва над земята и хората. Състезанието между тях се оказало доста оспорвано с неочаквани обрати и интересен резултат. Появили се доброто и злото в човешкия свят и в човешките души.

Доброто с благи думи посявало в душите милосърдие, състрадание, любов, приятелство, истина, уважение и много други – всичко позитивно, което да

изпълва живота с радост и удовлетворение. Показало, че няма по-голямо щастие от това, да правиш добрини за другите. Дало на хората смеха, оптимизма, красотата на света, вярата. Посяло в душите им надеждата, мечтите.

Злото убеждавало хората, че при него е вечен празник – няма работа, няма проблеми. Неусетно вселило в душите завистта, интригата, лицемерието, лъжата... Карало хората да мислят, че „тревата на съседа е по-зелена” и да се чудят не как на тях да им е добре, а как на другите да им е зле. Показвало им лесния път, научило ги да мамят, да крадат, казало им, че доброто и истината са за глупаците.

Така объркани от цялата тази борба, хората прескачали ту в единия, ту в другия лагер. Това ги превърнало в странна смесица от добро и зло, от бяло и черно. Така вечният конфликт между Доброто и Злото продължава. Победител едва ли ще има. Но какво пък, светът е красив заради неговото разнообразие.

Аз съм убедена, че хората осъзнават, че доброто трябва да надделее над злото. Просто самите ние трябва да търсим доброто – то е някъде там, в сърцата ни, и само чака да бъде открито.

Димана Стефанова

Добротата човешка

Доброта! Тя не може да се купи с пари, а е дар от Бога, който хората носят в сърцата си.

Георги беше на дванадесет години. Най-голямото му удоволствие беше да кара скейтборд. Родителите му имаха успешен бизнес и често пътуваха в чужбина. От последното си пътуване донесоха на момчето скейтборд – последен писък на модата.

Един ден, носейки се по улицата с новата си придобивка, момчето научи, че възрастната им съседка е много болна. Тя беше мила жена, често правеше курабийки и раздаваше на децата, които играеха на улицата. Живееше сама и Георги веднага си помисли, че няма кой да се погрижи за нея. Няма кой да ѝ помогне да си купи скъпите лекарства.

Момчето позвъни на входната врата, но никой не се обади. Натисна бравата – вратата се откряна. Влезе в тъмната стая и на леглото видя старицата. Личеше, че е много болна, но усмивка озари лицето ѝ, когато видя момчето. Георги едновременно се смути и се натъжи от вида на старата жена и избяга. Всъщност, дали е избягал? Така си помисли жената – вероятно е уплашила детето с вида си, пък и обстановката в дома ѝ не беше особено приятна.

Огромна беше изненадата на жената, когато след половин час вратата на жилището ѝ се отвори и момчето отново влезе. Сега то беше с майка си. Тя носеше храна и лекарска чанта. Родителите на Георги, освен че имаха развит бизнес, имаха и добри сърца. Майка му беше лекар. Тя прегледа старицата и назначи

лечение. Подаде рецептата на момчето и го изпрати в близката аптека. Когато Георги излезе, двете жени си поговориха. Лекарката обясни на жената какво е състоянието ѝ и обеща синът ѝ всеки ден да ѝ носи силна храна. А тя, като лекар, ще следи за лечението.

По пътя към аптеката Георги като че ли летеше. Искаше по-скоро да занесе лекарствата, за да се лекува жената. Една мисъл беше постоянно в ума му – за неговата баба, която лекарите не успяха да спасят. Сега тази жена толкова много му напомняше за нея. И толкова много му се искаше тя да оздравее...

Когато Георги и майка му се увериха, че старицата е по-добре, си тръгнаха. Жената ги изпрати със сълзи – това бяха сълзи на щастие и благодарност. После дълго мисли за добрите хора на тази земя.

Ния Николаева

Любовта, без която не можем

*Ангелите я наричат небесна радост,
дьяволите я наричат адска мъка,
хората я наричат Любов.*

Любовта е най-красивото и възвишено чувство. Издигнато в култ от поети, писатели, художници, музиканти. Превърнато в шедьовър чрез музика, танц и слово. Вдъхновение за творците, утеха за страдащите, надежда за отчаяните. Едва ли има нещо по-хубаво от мисълта, че има човек, който мисли за теб, обича те, чака те, търси те...

Но има и любов – страдание, несподелена или прекършена, отнета или изгубена. За такава любов разказва следната история.

Невена седеше на пейка пред блока, в който живее. Чакаше приятелката си, да сподели с нея най-съкровената си тайна, която я измъчваше. Усещаше, че това ще намали болката ѝ, знаеше, че приятелката ѝ ще я разбере, ще намери думи, с които да ѝ вдъхне вяра.

...Споменът за онези вълшебни и незабравими дни е дълбоко в сърцето ми. Съдбата беше решила да ни срещне, да изживея нещо хубаво, но белязало живота ми с тъга. Още в първия миг, когато го видях, разбрах, че изпитвам ново, непознато, но твърде приятно усещане. Погледите, усмивките, неволните докосвания, нежните думи, дори въздухът край нас – всичко излъчваше любов. Това сладко чувство, сгряващо кръвта, което те понася на своите нежни криле. Правех това, което ми диктуваха чувствата. Но късно осъзнах, че са ме водили в грешна посока. Докога ще греша? Докога разумът ще се крие и след разгрома ще ме съди? Някои казват, че сами определяме съдбата си. Този път

моята съдба имаше различни планове. Само три дни беше благосклонна към мен, после ми показа, че всяко щастие се заплаща с болка и тъга.

След третия ден повече не ме потърси. Искам да забравя, но възможно ли е? Споменът за теб, за прекрасните часове заедно не избледнява, стои си дълбоко скрит сред отломките на разбитото ми сърце. А надеждата се е вкопчила в душата ми, измъчва ме и не иска да си тръгне.

Животът продължава... Само душата ми е друга. Една дълбока рана зее в нея и боли...боли... Колко ли още ще понесе, горката, ще издържи ли в отчаяната си надежда, че това, за което така силно копнея, ще се върне? И как да гледам напред, да търся сродна душа, да вярвам в любовта?

На един дъх Невена разказа историята си. Приятелката ѝ я прегърна нежно и тихичко каза: „Няма думи за утеха при такава силна болка. Има само вяра, която ни крепи. Вяра, че в живота няма само черно, че след всяка буря грее слънце.

Димана Стефанова

Приказка за любовта

Възрастните казват, че голямата, истинската, изпепеляващата любов обикновено е трагична. Сещам се за Ромео и Жулиета – история, станала символ на красива любов, платила цената на безсмислена родителска вражда. Дори да е трагична, тя остава в паметта като вечна. Моята приказка ще ви разкаже за любовта, която осмисля живота, която трае колкото живота и не може да се замени с нищо.

Анна беше младо и красиво момиче, но животът ѝ поднесе много горчилка. Още като дете загуби родителите си, а с тях си отидоха всички прекрасни спомени от детството. Единствената ѝ близка беше леля Ирина, която нямаше семейство, прибра детето и го отгледа като свое с много любов. Годиците минаваха, Анна порасна, стана умна и възпитана девойка.

Един ден, когато Ирина се прибра, стори ѝ се, че в къщата е много тихо. Не се чуваше обичайната музика, която подсказваше присъствието на момичето. Озадачена, жената се качи на втория етаж на къщата и застана пред стаята на Анна. Тъкмо да почука, чу тихичко хлипане. Сърцето на жената се сви – толкова познат ѝ беше този звук - сякаш душата стенеше от болка. Отвори вратата

и влезе. Анна лежеше, лицето ѝ беше обляно в сълзи, тя тихичко стенеше, сякаш безсилна да се справи с мъката.

Ирина седна на леглото и безмълвно погали момичето по ръката. Този жест беше достатъчен за девойката, за да даде воля на неизказаните думи, на стаената болка:

- Той си отиде, леля! Просто си тръгна и ми отне всичко, в което вярвах. Изгубих всичко, което обичах, в какво да вярвам вече? Няма любов, има само измама!

Ирина нежно прегърна девойката, погали я по лицето, избърса сълзите ѝ и каза :

- Много искам да ти помогна, детето ми. Не искам да се отчайваш, да губиш вярата си. Позволи ми да ти разкажа една история.

...Преди време живели двама млади. Обичали се силно, били неразделни, мечтаели за бъдещето, което било пред тях. Но случило се така, че мъжът получил временна работа в далечен град и трябвало да замине незабавно. Уговорили се девойката да го чака в деня на завръщането му в същия час и на същото място, където се разделят.

Времето на раздялата, макар и кратко, минавало бавно. Дълго чаканият ден най-после настъпил. Девойката изпълнила уговорката, чакала, но...напрасно, мъжът не се появил. На следващия ден пристигнала новината, за която момичето се молило да не е вярна. За нещастие при злополука нейният любим загинал. Мъката не сломила вярата ѝ в любовта. Девойката не спряла да мисли за своята първа голяма, истинска любов.

Ирина спря да говори и скришом избърса една издайническа сълза. В стаята беше пълна тишина. Анна се надигна от леглото и прегърна леля си.

- Разбрах те, скъпа леличко! Повярвах ти и сега се чувствам по-добре. Но не разбрах – кое е това момиче от твоята история?
- Това няма никакво значение. Важно е да разбереш, че любовта е това, което носим в сърцето си. Тя ти дава сили да вярваш и да продължиш да живееш.

В този момент някой позвъни на входната врата. С особена усмивка на лицето Ирина се затича да отвори – така го беше правила толкова години с тайната надежда гостът, който идва, да е този, когото някога беше допуснала да си замине...

Атина Боян Филева

Страбно оби4ам българския език

Гордея се с това, че съм българка. Обичам родината си-България. Но повече от всичко обичам родния си език. Българският език е най-ранният писмено документиран славянски езиксътворен от солунските братя Кирил и Методий.

Скоро приближава празникът на братята Кирил и Методий-24 май. Денят на народната писменост. Научена съм да почитам родината и езика си. И най-вече да пиша на кирилица. По-голямата част част от българите, независимо дали са малки или големи, пишат на латиница. Та това ли е нашият език, нашата писменост и култура... питам се аз? Това ли е начинът, по който показваме уважението към родното? Към истинското... Това ли е начинът, по който се представяме пред света? Писането на латиница не е начинът, по който трябва да пишем във форуми, блогове... въобще в интернет. Срамно и позорно е, когато видиш как един възрастен пише на латиница и то с правописни грешки... ужасно е. Децата също правят грешка, като не държат на родния български език-така те привикват да изписват думите грешно. Аз пиша и винаги съм писала на кирилица-независимо дали това е в интернет пространството, или някъде другаде. Съветвам и моите съученици и връстници да следват моя пример, пишейки на родния си език. Така ще пишат безпроблемно и ще могат да го прочетат по-лесно. Става ми много хубаво, когато в някой сайт видя "ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ДА СЕ ИЗПИСВА НА КИРИЛИЦА". Това стопля душата ми и ме кара да се чувствам горда. Подкрепям твърдо с двете си ръце този призив.

Нашият език е красив и звучен. На него казваме първата си дума, на него общуваме с родители и приятели, на него пеем най-хубавите народни песни. Затова трябва и да пишем на него в интернет пространството. Не е никак трудно! Това е най-лесното нещо, стига да искаме да го правим. Аз го правя, защото страШно много обиЧам българския език!!!

Жанет Спасова

Моята приказка за приятелството

Добротата крепи света. Откриваме я навсякъде около нас — в насърчителната усмивка, в протегнатата приятелска ръка, в саможертвата за другите...

Някъде на север в малко селце живееше дванадесетгодишно момче на име Йорген. Беше сирак, живееше с баба си. Въпреки напредналата си възраст,

въпреки бедността, старата жена правеше всичко, за да се чувства момчето добре. А то растеше здраво, усмихнато, възпитано момче. Ежедневието му по нищо не се отличаваше от това на останалите деца. Ходенето на училище беше приятно, защото там бяха приятелите му, винаги готови за някоя детска лудория. Истинско удоволствие бяха заниманията извън училище – спускането с шейни, правенето на снежни крепости в гората, риболовът в заледеното езеро, залагането на капани за бели лисици и куп други щуротии.

Йорген никога не беше сам, следваше го най-добрият му приятел Петер. Дватамата споделяха радости, неволи и мечти. Вечер, загледани в пламъците на огъня, мечтаеха за онези чудесни кътчета от света, които им описваше г-н Григ в часовете по география.

В този ден Йорген имаше рожден ден. Получи от баба си две крони за лакомства. Двамата с Петер се отправиха към магазина, където вниманието им беше привлечено от надпис с едри букви : „Спечелете от лотарията! Голямата награда – пътуване до Флорида!“ Билетът беше на цена две крони. Момчетата се спогледаха и на мига се отказаха от лакомствата. Може би това беше моментът на сбъждане на мечтата им за пътешествие. Йорген подаде на жената зад щанда двете крони и прибра билета в джоба си.

Животът на момчетата продължи по обичайния начин, докато... Един ден Йорген врххлетя щастлив в училище и съобщи голямата новина – БИЛЕТЪТ МУ ПЕЧЕЛИ НАГРАДАТА! Започна трескава подготовка. След две седмици корабът потегляше за Флорида. И тогава се случи неочакваното.

В неделя момчетата отидоха до близкото езеро да ловят риба. Риболовът потръгна и скоро стръвта свърши. Йорген се върна на брега да вземе още. Скоро чу ужасяващ вик. Петер потъваше в ледената вода. Рибарите, които ловяха риба, се притекоха на помощ. Извадиха момчето, но краката му бяха премръзнали. Лекарите от местната болница направиха необходимото, но момчето така и не можа да проходи. Единственият му шанс беше специализирано лечение в чужбина. Семейството му обаче нямаше необходимите средства. Петер беше обречен.

Обречен? Йорген не би позволил това да се случи на най-добрия му приятел. Взе решението си без дори да се замисли. Подари сбъднатата си мечта на човека, за когото тя щеше да бъде сбъдната надежда. Лечението на Петер в чужбина беше продължително, но напълно успешно.

В часовете по география г-н Григ ще разказва и за други красиви кътчета на света, за които Йорген ще мечтае. Но той носеше в сърцето си нещо повече от мечтите си – носеше добротата, която помогна на Петер да ходи. Двете момчета отново можеха да се спускат с шейни, да правят снежни крепости в гората, да залагат капани за бели лисици...

Весела Николаева

Моите детски мечти

Всеки човек има мечти. Един живот едва ли е достатъчен, за да осъществим всичко, за което мечтаем. Но и малкото, което успяваме да постигнем, ни носи удовлетворение. Щастлив е този, който може да превърне мечтите си в реалност! Със сигурност знам, че за мечтите си трябва да се борим, защото нищо на този свят не ни се дава даром. Може би само талантът е божествен дар за човека, но и за него трябва упорит труд, за да се развива.

Аз съм още дете и моите мечти са по детски наивни. Вечер, преди да заспя, обичам да гледам небето, обсипано с безброй звезди. И се пренасям в чудния свят на мечтите. Трепкащите светлини в безкрая на небето чертаят загадъчния път на моето пътешествие. Дали този път ще се окаже правилният? Аз съм дете и искам толкова много неща.

Искам да достигна най-високата точка на земята – връх Еверест и да погледна света оттам. Искам да се потопя в загадката на Пирамидите, с камила да преброя пустинята и да достигна жадувания оазис... Да полетя над джунглата, да се спусна по лианите в луда надпревара с палавите маймунки. С венец от ухаещи орхидеи да се разходя по брега на необятния океан, да намеря розови раковини, в които е запечатан шумът на вълните. Искам да видя Ниагара – това величие, олицетворяващо гения на природата.

Изморих се от дългото пътуване... Спирам за почивка. Видях света, видях природните творения. А сега да помечтая малко и за реалността. Какъв човек ще стана?

И тук имам мечта – виждам се в снежнобяла престилка в огромна престижна болница, сред млади и амбициозни лекари. И аз – една от тях. Искам да помагам на хората, да виждам сълзи на щастие, когато излекувам някого, да усещам доверието на хората в мен.

Както казах – за мечтите си трябва да се борим. Тази моя мечта е моя цел. За да я постигна, трябва много да уча.

Имам мечта. Знам как да я постигна. Уверена съм, че ще успея!

Весела Николаева

Моят любим приказен герой

Има ли дете, което да не обича приказките? Има ли дете, което вечер да не е заспавало с мисълта за приключенията на любимия си герой? Хубавото на приказките е, че в тях винаги доброто побеждава и така сънят е спокоен.

И сега заспивам с книгата. И сега продължавам да се вълнувам, да страдам или да се радвам заедно с любимите си герои. Най-забавна ми е книгата, която разказва за рижавото момиче с луничките – Пипи Дългото чорапче. Още когато не можех да чета и мама ме приспиваше с невероятните приключения на Пипи, си мислех, че има много прилики между нея и мен. Също като нея и аз мразя скуката. Обичам да ми е забавно, измислям какви ли не щурави неща, обичам да се веселя с приятелите си. Само по отношението към училището се различаваме - за мен то е място, където получавам знания, затова се отнасям сериозно и ми е приятно да ходя там.

Пипи е далеч по -изобретателна от мен. Живяла сама, тя е научена да се справя по невероятен начин с трудностите и да ги превръща в забавления . И двете не искаме да пораснем, но Пипи е щастлива, че е открила хапчетата срещу стареене, а аз едва ли ще ги намеря в аптеката.

Приличаме си и по кулинарните умения. Е, тук може да поспорим с Дългото чорапче – сигурна съм, че моите палачинки по нищо не отстъпват на нейните.

Доста време вече мина, откакто мама ме въведе в чудния свят на приказките. Доста книги съм прочела. Но винаги с удоволствие разгръщам книгата, която ме кара да се смея на невероятните приключения на любимата ми героиня. Тя ме научи, че всичко в живота може да бъде постигнато, стига да искаш и да вярваш, че можеш да го направиш.

Весела Николаева Недялкова

Много ми е трудно да определя кой е любимият ми герой от необятния свят на приказките. Има един образ, който остава незабравим – Пипи Дългото чорапче. Тя е дете като мен, но разликата между нас е огромна. Тя живее сама във Вила Вилекула със своите маймунка и кон. Майка ѝ е починала, баща ѝ, морски капитан, се е изгубил някъде по моретата. Останала сама, Пипи добре се справя с живота, изпълнена с позитивни мисли и чувства. Тя е емоционална, своенравна, свободолюбива и непокорна, на моменти дори безразсъдна. Обича приключенията. Освен смело сърце, Пипи притежава и детска невинност. На външен вид е необичайна- с червена коса и лунички. Облича се странно, но това я прави незабравимо чаровна. Най-необичайното в нея е, че е по-силна от всеки мъж и по-умна от възрастните. Приятелите ѝ Томи и Аника мислят, че е фантастична, а скучните възрастни в градчето, които нямат въображение, не са сигурни в това.

Харесвам Пипи заради свободния ѝ дух, смелост и умения да измисля какви ли не забавления. След всички трудности, които ѝ поднася животът, тя знае как да се справи. Мисля, че всеки би желал да има нейното свободно и забавно детство.

Доброто и злото

В далечни времена на земята имало две враждуващи кралства, които били във вечна вражда. Едното било Кралство Добро, а другото – Кралство Зло. Основният им спор бил за това – кой да властва над земята и хората. Състезанието между тях се оказало доста оспорвано с неочаквани обрати и интересен резултат. Появили се доброто и злото в човешкия свят и в човешките души.

Доброто с благи думи посявало в душите милосърдие, състрадание, любов, приятелство, истина, уважение и много други – всичко позитивно, което да изпълва живота с радост и удовлетворение. Показало, че няма по-голямо щастие от това, да правиш добрини за другите. Дало на хората смеха, оптимизма, красотата на света, вярата. Посяло в душите им надеждата, мечтите.

Злото убеждавало хората, че при него е вечен празник – няма работа, няма проблеми. Неусетно вселило в душите завистта, интригата, лицемерието, лъжата... Карало хората да мислят, че „тревата на съседа е по-зелена” и да се чудят не как на тях да им е добре, а как на другите да им е зле. Показвало им лесния път, научило ги да мамят, да крадат, казало им, че доброто и истината са за глупаците.

Така объркани от цялата тази борба, хората прескачали ту в единия, ту в другия лагер. Това ги превърнало в странна смесица от добро и зло, от бяло и черно. Така вечният конфликт между Доброто и Злото продължава. Победител едва ли ще има. Но какво пък, светът е красив заради неговото разнообразие.

Аз съм убедена, че хората осъзнават, че доброто трябва да надделее над злото. Просто самите ние трябва да търсим доброто – то е някъде там, в сърцата ни, и само чака да бъде открито.

Димана Стефанова

Земята – нашият дом

Човекът или природата – кой е по-могъщ? Дали най-висшето творение, надарено с разум и чувства, ум, интелект и изобретателност, или необятната майка природа, началото на живота? Преди още да се осъзнае като разумен, можещ, човекът е обожествявал природата, онемявал е пред нейната необятност и необяснима мощ. Преди да достигне върховете на знанието, е живял в хармония с нея, хранил се е от плодовете ѝ, пил е бистрите ѝ води. А днес... Уверен в способностите си, овладял недрата на земята и докоснал космоса, замени словосъчетанието „човекът и природата” с „човекът **срещу** природата”.

Обладан от егоизма на съществуването си, окрилен от постиженията си, той безмилостно граби, руши, унищожава. Докога?

... Събуждам се сутрин с мисълта, че всеки нов ден е ново начало. Усмивам се на слънцето. Слушам утринната песен на птиците. Представям си ромона на поточето в гората, нежния трепет на листата, упойващия аромат на тревите и пролетните цветя. Благословени сме, че имаме всичко това. Но ценим ли го достатъчно?

В последно време като че ли все повече подценяваме природата. С цел печалба някои използват заместители на естествените храни. Безпричинно вредим на природата, а тя непременно ще ни напомни това. С тези действия само подготвяме мъка и трагедия за следващите поколения. Човечеството посрещна 21-ви век с невероятен напредък на науката и технологиите. Но и с зачестени нефтени разливи, които унищожават естествената флора и фауна на океана. Все повече се говори за изчезващи видове, а това означава нарушаване хармонията на природата.

Говорим за разделно събиране на отпадъци, а все още си позволяваме да захвърлим небрежно ненужната опаковка на тревата, на улицата, през балкона. „Какво ще навреди една нищо и никаква опаковка” – казваме и отминаваме равнодушно. Захвърлена някъде, под влияние на слънцето, вятъра, дъжда тя се разгражда и вредните химикали отиват в почвата. Оттам натравят растенията, тревите, които пасат животните. А с месото на тези животни се храним ние. И се оказва, че тази „нищо и никаква опаковка” вреди на нас – хората, които не се замисляме къде я хвърляме.

Обичаме да ни е топло, уютно и чисто у дома. А защо не искаме да ни е чиста природата? Та нали тя е нашият естествен дом, тя е средата, без която животът ни е невъзможен.

Атина Боян Филева

Страбно много обидам България

Стресна ли ви заглавието? Не бързайте да ме съдите. Прочетете докрай и ще ме разберете. Аз съм на 14 години – от младото поколение на родината ни. Онова, за което възрастните казват, че ще гради бъдещето на България. Ще го гради...как? Срам ме е, когато ни наричат „интернет – поколение”. Гузна съм, че точно интернетът ни накара да забравим родния си език. Всяка година на 24-ти май съм горда, че съм българка, че имаме този звучен, красив български език...който хората от моето поколение променят, заменят букви с цифри, за да се изразят „модерно” на латиница пред приятелите си във фейсбук и скайп. Тогава в ушите ми звучат Паисиевите слова : „О, неразумни...защо се срамуваш да се наречеш българин и не четеш и не пишеш на

родния си език?” В най – тежките години на робство българите са защитили и съхранили своя език, народност, бит и земя. За да ни има днес нас, които с гордост повтаряме думите : „И ний сме дали нещо на света...” А какво ще дадем ние – младите хора на европейска България в 21-ви век?

Неотдавна ми се случи нещо, което дълбоко ме развълнува, и искам да го споделя с вас. Знам, че има хора, които ще ме подкрепят, има и такива, които ще ми се присмиват, че не съм „модерна”.

...Беше в час по литература. Внимателно слушах разказа на учителката за братята Кирил и Методий. Неусетно часът свърши. С биенето на звънеца всички излетяха навън. Останах сама. Беше зима, рано сутринта, след първия час – още тъмно и някакси необичайно тихо. Гледах портрета на светите братя, закачен над черната дъска. Тишината ме обгръщаше и като че ли чувах мислите си. Каква сила е помогнала на св.Кирил и св.Методий да извършат великото си дело, да защитят правото на съществуване на един „варварски” език, да бъде признат той, наред с „великите” езици...Едно особено чувство на гордост ме беше обзело. Как го усетих ли? – по свиването на сърцето си.

„Тряссссс!” – силен удар ме сепна и прекъсна мислите ми. Уплаших се. Картината, в която бях се взирала с притаен дъх, беше паднала. Станах бързо и се наведох да я вдигна. Изумена видях, че се е сцепила на две половини. Братята на портрета бяха разделени. Дали това трябваше нещо да ми каже? Веднага мислите ми взеха друга посока.

В последните години много българи напускат родината, за да търсят нов, по-добър живот. Не можем да им се сърдим – право на всеки човек е да избере как да живее. Но не мога да им простя, че забравят родния си език. Опитах се да прогоня тези мрачни мисли, защото не искам да повярвам, че няма да останат хора, които обичат България и българския език. Събрах парчетата от картината, стиснах ги в обятията си с мисълта: „Аз няма да ви разочаровам!” и ги прибрах в раницата си. На следващия ден сутринта преди първия час донесох нова картина и я закачих на мястото. Никой от съучениците ми не разбра промяната, аз с никого не споделих случилото се. Защо да ги занимавам – това са млади хора, с толкова различни интереси, с толкова „важни” мисли, че една картина с Кирил и Методий как да ги впечатли?... Може и да са прави, знам ли? Но съвсем скоро бях потресена от една случка.

В петък, след часа по български език, се отправихме към салона за час по физкултура. Бяхме правили тест и още под впечатленията от него се водеше разпален разговор между мои съученици, очевидно недоволни от резултатите. Слушах ругатни по адрес на съответния учебен предмет. Едно момиче каза: „За какво ми е тази граматика? Аз няма да съм „българка”, така или иначе, когато порасна, мисля да живея в някоя хубава страна в Европа.” Погледнах я възмутено, но ме смрази колко доволна беше от думите си. Не можех да повярвам, че едно момиче на моята възраст може да говори така за родината и за родния си език. Излязох навън. В мислите си обвинявах тези, които участваха в разговора и

взаимно се подкрепяха. Търсех оправдание за думите им – били са афектирани, а в такъв момент човек не си дава сметка какво изрича. Но сама не бях убедена в това. В крайна сметка, казах си, човек има право на избор и по-добре да не се намесвам. Но не се успокоих. Мислите не ме напускаха.

Като всеки млад човек, аз също използвам социалните мрежи и общувам във виртуалното пространство. Но съм категорично ЗА писане на кирилица!!! Дразня се, когато някой отсреща ми пише на български език с латиница / плюс цифри, които заменят някои букви /. Когато ги попитам защо го правят, отговорът е прост: „Не знам!“ Дали смятат, че така са по-модерни? Или изглеждат по-образовани? Или...знам ли какво мислят, щом не могат сами да кажат?...

Но ако мен ме попитат защо пиша на моя, български език, аз знам какво да отговоря. Искам на никого да не хрумва това – да заменят българския език с който и да е друг и родината ни с която и да е друга. Защото уверено мога да заявя :

СтраШно много обиЧам бЪлгарския език и с гордост изриЧам името
Б Ъ Л Г А Р И Я!

Весела Николаева

Ако децата управляваха държавите

Ако можех да имам едно
магазинче със две полички,
бих продавал...познайте какво?
Надежда! Надежда за всички.
Джани Родари

Деца-невинни, светли,любвеобилни... Какъв ли щеше да бъде светът, ако управляваха децата? Със сигурност щеше да бъде по-добро място. Именно ние, децата, щяхме да мислим за нещата, които възрастните на този етап не ги интересуват. В този жесток и фалшив свят хиляди деца губят своя живот във войните между страните от Третия свят. Те воюват, хванали пушка в ръка, на една толкова чиста възраст. Не мислите ли, че някой трябва да промени това? Не мислите ли, че трябва да поставяме децата пред всичко останало, защото именно те са нашето бъдеще? Не мислите ли, че всяко дете трябва да е равноправно, да изживява детството си по един и същи начин? Не мислите ли? Е, аз мисля! Децата в Африка умират от глад и от жажда. Умират, нямайки какво да сложат в устата си. Затоляват своята жажда, пиейки вода от кална локва с дъждовна вода. Умират слабички, изтощени и премазани от живота, който имат. От определената им лоша

съдба... А какво да кажем за децата в силно развитите страни? Там хората са или много бедни, или много богати. Децата са или крайно задоволени, или нямат нищо. В този момент бих искала да съм лястовичето от творбата на Оскар Уайлд "Щастливият принц". Без да ме интересува какво ще получа в замяна, да нахраня всички гладни, да дам паричка на всички бедни, да облека всички голи и мръзнеци от студ, да дарявам надежда.

Моята родина е малка по територия, но с невероятно красива природа, на която всички чужденци се удивляват. На тази земя, колкото „една човешка длан”, се редуват четири прекрасни сезона, има море, реки и езера, горди планини, долини с рози, огромни полета с жита... Едва ли ще мога да изброя всичко. Най-голямата ценност в моята родина са хората. Тези, които са преживели 5-вековно робство, но са отстояли правото си на съществуване, запазили са вярата и езика си, за да я има и днес България - достойна европейска държава. Този народ заслужава да има достойно бъдеще.

За съжаление, не мога да премълча това, което е известно за всички и което за нас, българите, е болезнена истина- България е на едно от последните места в почти всички класации и на едно от първите места по нисък стандарт на живот сред държавите в европейското семейство.

Ние нямаме техния Ренесанс, но имаме Българско възраждане, в което народът ни е страдал, бил е потискан и унижаван, но гордо и непоколебимо, стъпка по стъпка е извоювал свободата си. Нямаме тяхното Просвещение, но в най-мрачните години на робство народът ни е запазил своята вяра и езика си, традициите и обичаите си. Нямаме техния Романтизъм, но именно романтическата вяра е окрилявала борците за свобода. За да я има днес европейска България. За да има моето поколение европейско бъдеще.

Ако аз управлявах България, щях да променя толкова много неща. Щях да направя така, че възрастните да изживяват своите старини с високи пенсии и да си спомнят с усмивка на лице за младините си и за труда, който са полагали през целия си живот. Щях да направя така, че всеки един човек да има работа и то хубава и високо платена. А какво щях да направя за децата на България ли? Отговорът е - всичко! Ще изградя повече детски градини с места за всички деца, ще построя детски площадки, по които да не се разхождат улични кучета, които да плашат и нападат децата. Бих построила домове за тези, които са на улицата. Бих дарила средства за всички деца с дарби в сферата на науката, изкуството и спорта. Бих помогнала на децата с увреждания, за да имат нормално детство като всяко друго дете. С цялото си сърце бих искала това да се осъществи. Но дали бих могла да успея сама? Със сигурност не! Аз съм просто едно дете, което разбира света така, както ви го описах. Надявам се много хора да разберат какво искам да кажа и да успеем, да успеем да променим света и той да стане едно по-добро място за живеене - без войни, без глад и мизерия. Защото ние можем- **заедно!** Моето поколение има своето бъдеще, защото има възможност за реализация – все едно дали тук, или в друга държава. Моето поколение ще успее, защото вярва. Ние

вярваме, че можем да променим България. Както е казала българската пророчица Ванга :

„Ще дойдат добри дни за България. Тя ще бъде тачена и уважавана от силни държави. Ще мине време, България ще изправи снага, самочувствието на българите ще порасне!”

Но да се върнем към началото. Ако децата управляваха света, мисля, че първото, което биха направили, е да има надежда за всички.

Жанет Спасова